

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 2Csp/124/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920202975
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Ladislav Burda
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2022:7920202975.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov, sudcom Mgr. Ing. Ladislavom Burdom v právnej veci žalobcu: J. B., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX T. XXX, zast. AK J.. Y. I., s.r.o., Q. XX, XXX XX Q., S.: XX XXX XXX, proti žalovanému: Y. A. T., s.r.o., Y. XX, XXX XX P., S.: XX XXX XXX, zast. AK J.. D. A., s.r.o., Q. XX, P., S.: XX XXX XXX o zaplatenie 1 118,14 Eur s príslušenstvom, takto:

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 118,14 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu 30.07.2020 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1 118,14 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 118,14 Eur od 24.07.2020 do zaplatenia, ako aj trov konania.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom, došlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2006, ako aj zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.06.2005. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných zmlúv bol žalobca povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade týchto zmlúv. Vzhľadom k tomu, že žalobca na predmetné zmluvy veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenia zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom pred Okresným súdom Trebišov pod sp. zn. 10Csp/53/2016. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016, vedeným pod sp. zn. 10Csp/53/2016-49, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.02.2019, došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 5 590,71 Eur, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.02.2019. Vzhľadom na uvedené, vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa danou žalobou domáha.

Žalobca poukázal na § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, uvedené ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa, či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 30.01.2019, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017.

Žalobca ďalej uviedol, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky. V prejednávacom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016, vydaným pod sp. zn. 10Csp/53/2016-49 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018, ktorým konajúci súd priznal žalobcovi právoplatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 590,71 Eur. Žalobca si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 118,14 Eur zo strany žalovaného.

S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávacom prípade je naplnené a potvrdené právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016, vydaným pod sp. zn. 10Csp/53/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušenie práva a na ktorom bol žalobca úspešný, domnieva sa žalobca, že suma vo výške 1 118,14 Eur, ktorej sa podanou žalobou domáha, predstavujúca 20 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, je vo vzťahu k vyššie uvedeným okolnostiam primeraná.

3. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 29.09.2020, v ktorom uviedol, že namieta, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by suma 1 118,14 Eur bola odôvodnená. Podľa žalovaného odôvodnenie výpočtu žalovanej sumy totiž nepreukazuje, prečo práve suma 1 118,14 Eur by mala byť primeraná, hoci žalobca argumentuje len primeranosťou určenia žalovaného nároku ako dôvodom pre jej vyčíslenie. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej umy a ďalej sa vyznačuje tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela.

Zmluva o revolvingovom úvere č. 8000020966, v súvislosti s ktorou si žalobca uplatňuje žalobnú požiadavku bola uzavretá dňa 24.02.2006 a zmluva č. 8000010238 bola uzavretá dňa 10.06.2005. Vzhľadom na časový okamih uzavretia oboch zmlúv neprichádza do úvahy aplikácia Zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko ten sa vzťahuje na právne vzťahy spadajúce do rozsahu jeho vecnej pôsobnosti, len ak vznikli počas jeho účinnosti alebo pokiaľ uvedený zákon neurčuje, že sa vzťahuje aj na skôr založené vzťahy.

Žalovaný je toho názoru, že pokiaľ žalobca uvádza v žalobe len tvrdenie, že sumu 1 118,14 Eur považuje za primeranú, potom takéto vymedzenie odporuje finančnému zadosťučineniu ako satisfakcii v zmysle uvedeného, keďže žalobca nevymedzuje za čo konkrétne by sa satisfakcia mala priznať. Rovnako zo žaloby nevyplývajú ani skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, či je splnená podmienka podľa vyššie označeného ustanovenia a tiež podmienka primeranosti. Primeranosť je vlastnosť, ktorá vyžaduje adekvátnosť ku konkrétnym okolnostiam, v súvislosti s ktorými sa satisfakcia má poskytnúť. Žalobca v žalobe neuvádza, v čom by prvok primeranosti mal byť splnený, hoci okolnosti preukazujúce primeranosť požiadavky podľa žalovaného musí preukázať žalobca.

Žalovaný sponchýbňuje časový aspekt uplatňovania žalobcovej požiadavky. Žaloba bola na súd podaná 24.07.2020, pričom sa odkazuje na rozsudok zo dňa 28.10.2016. Ak platí, že primerané finančné zadosťučinenie predstavuje satisfakciu imateriálnej ujmy, potom je nutné zohľadniť aj dobu, po uplynutí ktorej sa k uplatneniu požiadavky na zaplatenie tejto satisfakcie pristupuje. Význam satisfakcie ako určitého odčinenia predsa je rozdielny aj z toho pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného

zásahu, alebo s výrazným časovým odstupom. Na základe uvedeného, preto žalovaný navrhuje žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

4. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 20.10.2020, v ktorom uviedol, že s argumentáciou žalovaného nesúhlasí a považuje ju za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Oponuje tvrdeniam žalovaného, keď uvádza, že z podanej žaloby nie je možné zistiť žiadnu skutočnosť, ktorou by žalobu alebo žalovanú sumu odôvodnil. Žalobca je toho názoru, že zo žaloby jasne vyplývajú všetky skutočnosti, a to najmä z právoplatného rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016, vydaného pod sp. zn. 10Csp/53/2016-49, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018, ktorým bolo jasne a zreteľne súdom deklarované porušenie práv spotrebiteľa, k čomu došlo v dôsledku nesprávneho postupu žalovaného priamo v kontraktáčnom procese.

Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poukázal opätovne na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného do 10.06.2013 a zároveň poukázal aj na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného a účinného po 10.06.2013. Ďalej uviedol, že s predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie je spojená jedna zásadná podmienka, a to úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde. Až týmto momentom spotrebiteľovi vzniká právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto sa jeho posúdenie viaže na moment právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým boli deklarované porušenia jeho práv. Žalovaný preto neaplikuje na prejednávaný prípad správnu časovú verziu citovaného ustanovenia. Na prejednávaný prípad tak celkom logicky je nutné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z., s účinnosťou k dátumu právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to časovou verziou predpisu, ktorý už pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, či preukázanie spôsobilosti daného porušenia takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť.

Z uvedeného vyplýva, že jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Žalobca vymedzil v podanej žalobe logicky a odôvodnene od čoho odvodzuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, s prihliadnutím na rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016, vydaným pod sp. zn. 10Csp/53/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018. Žalobca sa teda úspešne domohol ochrany svojich práv zo strany súdu, keď došlo k priznaniu bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo tak, že v dôsledku porušenia práv spotrebiteľa prijal dodávateľ plnenie aj nad rámec istiny poskytnutého úveru. Podľa žalobcu je preto legitímne ako zo strany spotrebiteľa požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 118,14 Eur, ktoré tvorí len časť celkovej sumy bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný na úkor žalobcu v dôsledku porušenia práv žalobcu bezdôvodne obohatil.

Žalobca ďalej uviedol, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie sa v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, no aj napriek tomu žalobca uviedol, že ako spotrebiteľ utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou vymáhaním údajných nárokov žalovaného, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemal nárok, v dôsledku čoho spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Celý tento zdĺhavý a náročný postup, bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. Žalobca zároveň poukázal aj na to, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných prípadoch súdy priznávali neraz podstatne vyššiu sumu finančného zadosťučinenia, než akú si v tomto konaní uplatňuje žalobca.

Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, ďalej rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2019 pod sp. zn. 3Co/56/2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.03.2015 vedený pod sp. zn. 12Co/127/2013 a uviedol, že na základe uvedeného, trvá na podanej žalobe.

5. Súd vykonal dokazovanie obsahom spisu a rozhodol rozsudkom z 08.06.2021 sp. zn. 2Csp/124/2020-96.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie ako žalobca, tak aj žalovaný, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý rozhodol uznesením sp. zn. 6Co/Csp/43/2021-170 zo dňa 06.12.2021, ktorý zrušil rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 2Csp/124/2020-96 zo dňa 08.06.2021, okrem

výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy 1 118,14 Eur od 24.07.2020 do zaplatenia a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. Krajský súd v Košiciach v uznesení zo dňa 06.12.2021 v bode 28 uviedol: „ Úlohou súdu v ďalšom konaní bude preto na základe doposiaľ vykonaného dokazovania a doplneného po vrátení veci posúdiť, aká výška finančného zadosťučinenia je primeraná vzhľadom na okolnosti tu prejednávanej veci, a to z hľadiska vyššie uvedených (prípadne aj ďalších) kritérií a určiť sumu primeraného finančného zadosťučinenia tak, aby bola naplnená jeho sankčná, ale aj satisfakčná funkcia a zároveň, aby odradila dodávateľa od protiprávneho konania, čo podľa názoru odvolacieho súdu v prípade priznania iba sumy 300,-- Eur vzhľadom na okolnosti veci, ktoré sú v tomto štádiu konania zrejmé zo spisu, naplnené nie je.“

9. Konajúci súd opätovne vykonal dokazovanie obsahom spisu v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach.

10. Medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000020966 dňa 24.02.2006, ako aj zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000010238 dňa 10.06.2005. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016 vydaným pod sp. zn. 10Csp/53/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.01.2019, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2019, bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 5 590,71 Eur a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

11. Súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca a taktiež žalovaný vo svojich vyjadreniach uvádzali aj rôzne skutočnosti a právne argumenty, ktoré podľa súdu nie sú predmetom tohto konania a preto sa súd nezaoberal všetkými argumentami strán sporu, ktoré uviedli vo svojich vyjadreniach a posudzoval len tie, ktoré sa týkali predmetu sporu a to nároku žalobcu na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia.

12. Na pojednávaní konanom dňa 08.06.2021 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvajú na podanej žalobe a odkazujú na písomné podania, ako aj na ďalšie písomné vyjadrenia zo strany žalobcu, ktoré boli adresované súdu. Domnievajú sa, že podaný návrh je v celom rozsahu dôvodný a to vzhľadom na dôvody uvedené v podanej žalobe, ktoré deklarujú splnenie všetkých predpokladov, ktoré ustanovuje § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z.. Ďalej uviedol, že žalovaný neprodukoval žiadne dôvody alebo nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by tento nárok žalobcu spochybňovali. Žalobca svoj nárok oprel o samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z., ako aj o rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10Csp/53/2016, ktoré deklarovalo porušenie práv spotrebiteľa, a to tým spôsobom, že rozhodlo o vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške 5 590,71 Eur zo strany žalovaného, nakoľko žalovaný sa voči žalobcovi dopustil porušenia práv spotrebiteľa, spočívajúcich jednak v porušení jeho konania, povinnosti konania s odbornou starostlivosťou, taktiež porušenie práv spotrebiteľa na informácie pred uzatvorením zmlúv, samotných úverových zmlúv, ako aj na ochranu pred neprijateľnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami, ktoré vytvárajú hrubý nepomer v právach žalobcu a žalovaného. Žalobca má zato, že nárok je dôvodný, čo do dôvodu, ako aj do výšky a má zato, že si je vedomý toho, že posúdenie primeraného finančného zadosťučinenia patrí do kompetencie súdu, avšak podľa jeho názoru, výška je dôvodná, nakoľko nepredstavuje ani 20 % zo získaného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, kde žalobcovi bolo na základe predmetných úverových zmlúv poskytnutá istina vo výške 3 000,-- Eur a túto preplatil o 5 500,-- Eur. Žalobca bol teda nútený hájiť svoje práva na súde, kde konanie bolo vedené pod sp. zn. 10Csp/53/2016, kde tomuto konaniu mohol žalovaný zabrániť, ak by reagoval, či už na predžalobnú výzvu alebo sa snažil so žalobcom mimosúdne dohodnúť.

13. Konajúci súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 13.05.2022.

14. Pojednávania nariadeného na deň 13.05.2022 sa zúčastnil právny zástupca žalobcu, ktorý ospravedlnil neprítomnosť žalobcu na pojednávaní a zároveň žalovaný a jeho právny zástupca svoju neprítomnosť ospravedlnili podaním doručeným konajúcemu súdu dňa 25.04.2022.

15. Na pojednávaní konanom dňa 13.05.2022 právny zástupca žalobcu uviedol, že zotrávajú na podanej žalobe v takom rozsahu, ako bola doručená súdu, s výnimkou tej časti, ktorá sa týka 5 % úroku z omeškania a trvajú na všetkých svojich písomných aj ústnych vyjadreniach, osobitne na podanom odvolaní, kde odvodzovali a bližšie sa vyjadrovali k výške primeraného finančného zadostučinenia a uvádzali dôvody, prečo ju považujú za primeranú v takom rozsahu v akom bola uvedená v podanej žalobe. Zároveň sa vyjadrili aj k záverom Krajského súdu v Košiciach, kde právny zástupca uviedol, že aj keď nie je jedným z obligatórnych náležitostí alebo nie je v podstate potrebné preukazovať vzniknutú ujmu, resp. táto nie je vo vzťahu k vzniku nároku potrebná, podľa samotného ustanovenia zákona, ale aj v tomto rozsahu poukazuje na to, že ujma tu vznikla minimálne v psychickej rovine na strane žalobcu. Žalobca bol predmetnými zmluvami viazaný od roku 2005 a 2006, čiže je to cca. 16, 17 rokov od vzniku zmluvného vzťahu, čo je pomerne dlhé obdobie na to, aby sa domohol svojej spravodlivosti vo vzťahu k porušeniu jeho práv, ktoré v tomto prípade žalobca považuje za preukázané, nakoľko podľa neho aj samotný krajský súd konštatoval, že došlo k porušeniu práva a teda ostala tu len otázka posúdenia primeranosti samotného finančného zadostučinenia vo vzťahu k dĺžke trvania zmluvného vzťahu a samotného konania. Žalobca bol nútený iniciovať súdne konanie, ak sa chcel domôcť vrátenia finančných prostriedkov v konaní, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, a to v konaní o zaplatenie bezdôvodného obohatenia, kde sa jednalo o sumu, o ktorú sa žalovaný na žalobcovi obohatil. Žalobca v predchádzajúcich konaniach zasielal žalovanému predžalobné výzvy, na ktoré žalovaný nereagoval, resp. reagoval spôsobom, že takýto nárok nie je relevantný, aj keď rozhodovacia prax vychádza z toho, že takéto nároky sú relevantné, ak sú splnené podmienky.

16. Podľa ust. § 3 ods. 5, tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spôsobeľovi ujmu.

17. Podľa ust. § 5 ods. 5, posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práv alebo povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práv alebo povinností spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa, alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013, treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práv alebo povinností ustanovených v tomto zákone alebo osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu, tak základ nároku na finančné zadostučinenie je daný. Po 09.06.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi.

19. Podľa ust. § 4 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa- ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, alebo nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok zo zákona je predmetom kontroly orgánov dozoru.

20. Z obsahu tohto zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že proti porušeniu práv môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva žalobou ako žalobca. Jazykovým a systematickým výkladom ust. §3 ods.5 cit. zákona možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatní porušenie práva na súde, čo je konkrétne uvedené v tomto zákonnom ustanovení v poslednej vete, že „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva“ čo systematicky korešponduje s prvou vetou, že „spotrebiteľ sa môže domáhať...“, to znamená, že spotrebiteľ musí byť žalobcom a musí v konaní uspieť.

21. Teda toto zákonné ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.) má na mysli situáciu, keď spotrebiteľ je aktívny a podá žalobu na súde a v tomto konaní aj úspešne uplatní porušenie práva, t.j. žaluje a uspeje, tak práve takýto spotrebiteľ má zo zákona nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto zodpovedá za to porušenie práva spotrebiteľa, teda takému spotrebiteľovi je potom možné tento nárok na finančné zadosťučinenie priznať. V postavení žalobcu spotrebiteľ je aj vtedy, ak bol označený za žalovaného, ale v konaní podal vzájomný návrh - vzájomnú žalobu a v prípade vzájomnej žaloby bol úspešný.

22. Podľa názoru súdu teda právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká v prípade splnenia podmienok stanovených zákonom a týmito podmienkami sú: 1/že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a 2/ že je úspešný na základe právoplatného rozhodnutia.

23. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (na porovnanie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vznikutej ujmy. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp.zn.: 6Cdo/127/2017).

24. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi, a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

25. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že predmetom konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10Csp/53/2016, kde bol vydaný rozsudok dňa 28.10.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 9Co/52/2018 zo dňa 16.01.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 27.02.2019, bolo vydanie bezdôvodného obohatenie spočívajúceho v prijatí úhrad úrokov a poplatkov žalovaným zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000020966 zo dňa 24.02.2006, ako aj zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000010238 zo dňa 10.06.2005. Žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzoval práve od skutočnosti, že žalovaný tieto plnenia prijal napriek tomu, že zmluvy bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Žalobca bol v danom konaní v plnom rozsahu úspešný.

26. Súd mal teda za preukázané naplnenie základného predpokladu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalobca sa voči žalovanému svojich práv úspešne domohol.

27. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred porušovaním právnych noriem slúžiacich na ochranu práv spotrebiteľov. Sankcie za takéto správanie musia byť účinné, primerané a odradzujúce.

28. Žalobca si podanou žalobou uplatnil právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 118,14 Eur a to z dôvodu, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000020966 zo dňa 24.02.2006, ako aj zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000010238 zo dňa 10.06.2005, kde z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných zmlúv bol žalobca povinný žalovanému uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade týchto zmlúv. Avšak vzhľadom na to, že žalobca na predmetné zmluvy žalovanému uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenia zo strany žalovaného, na ktoré nemal právny nárok, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom na OS Trebišov pod sp. zn. 10Csp/53/2016.

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 28.10.2016 vydaným pod sp. zn. 10Csp/53/2016-49, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2019, došlo k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 5 590,71 Eur z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie Okresného súdu Trebišov bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 16.01.2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/52/2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.02.2019, čo v zmysle vyššie uvedeného založilo nárok žalobcu ako spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

Súd pri posudzovaní primeranosti finančného zadosťučinenia vychádza zo vznikutej, resp. hroziacej ujmy, z rozsahu v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti a výšky majetkového plnenia, ktoré tým dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa, doby trvania protiprávneho stavu, nevyhnutnosti domáhania sa práv v súdnom konaní a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa, reparácie vznikutej ujmy v majetkovej sfére spotrebiteľa, t. j. v akom rozsahu bolo spotrebiteľovi vrátené majetkové plnenie dodávateľom, na ktoré nemal právny nárok.

Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu, t. j. už pri uzatvorení zmlúv o revolvingových úveroch dňa 24.02.2006 a 10.06.2005 a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde žalobca spotrebiteľ musel obhajovať svoje porušené práva, v čom bol aj žalobca úspešný a úspešne si uplatnil porušenie svojich práv, vzniklo mu právo na primerané finančné zadosťučinenie, preto má konajúci súd na základe vyššie uvedeného za to, že priznaná suma vo výške 1 118,14 Eur, tak ako ju požadoval žalobca s poukazom na konkrétnosti súdnej veci, nielen plne zodpovedá ochrane spotrebiteľa, ale má aj dostatočnú sankčnú a odradzujúcu funkciu, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Súd preto

priznal žalobcovi reflektujúc zásadu primeranosti a spravodlivosti, primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv vo výške tak ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto konajúci súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobcovi priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 118,14 Eur.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súdu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu.

34. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zásada úspechu vo veci sa vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane preukázané odôvodnené a účelne vynaložené trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu aj keď mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba riešiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté. Otázka výšky nemajetkovej ujmy je potom druhoradá a nadväzujúca.

35. V prejednávanom spore rozsah úspechu žalobcu závisel od úvahy súdu a za základné je teda potrebné považovať, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté. Za takýchto okolností je potrebné mať zato, že žalobca v konaní bol plne úspešný, preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a na základe odôvodnenia uvedeného vyššie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.